

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **Sanofi-Aventis Deutschland GmbH**
sídlem Brüningstrasse 50, Frankfurt am Main, Spolková republika Německo

zastoupeného Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou
sídlem Přístavní 531/24, Praha 7

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 18. 12. 2020,
čj. CZ/EP 2498802/D20101188/2020/ÚPV

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 18. 12. 2020, čj. CZ/EP 2498802/D20101188/2020/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví

(dále též „**Úřad**“) ze dne 21. 9. 2020, čj. CZ/EP 2498802/D20073033/2020/ÚPV (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad s odkazem na § 37 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), nevyhověl žádosti žalobce ze dne 28. 7. 2020 o navrácení lhůty k zaplacení poplatku za udržování patentu CZ/EP 2498802 „Farmaceutická kompozice zahrnující agonistu GLP-1, inzulin a methionin“ (dále též „**Patent**“), v předešlý stav, když uzavřel, že ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb., o poplatcích za udržování patentů a dodatkových ochranných osvědčení pro léčiva a pro přípravky na ochranu rostlin a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 173/2002 Sb.**“), nelze u udržovacího poplatku prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení.
3. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 28. 12. 2020.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a shrnul obsah odvolacích námitek žalobce. V návaznosti na připomenutí relevantní právní úpravy shrnul, že žalobce požádal o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení poplatku za 10. rok udržování zaniklého Patentu v platnosti a navrácení v předešlý stav podle ustanovení § 37 odst. 2 daňového řádu, přičemž rekapituloval obsah odůvodnění jeho žádosti. Úřad však podle předsedy Úřadu žádost žalobce zamítl s tím, že zákon č. 173/2002 Sb. u udržovacího poplatku vylučuje prominutí zmeškání lhůty k jeho zaplacení.
5. V reakci na odvolací námitku, dle níž se žalobce dozvěděl o zániku předmětného Patentu v České republice až dne 14. 7. 2020, tudíž jeho žádost byla podána s ohledem na ustanovení § 37 odst. 3 daňového řádu včas, předseda Úřadu uvedl, že pochybení zaměstnance žalobce, ať byl s jeho negativními důsledky na území České republiky žalobce obeznámen dne 4. 6. 2020, či až dne 14. 7. 2020, nelze v obecné rovině pokládat za vážný a objektivní důvod k prominutí zmeškání zákonné lhůty a navrácení věci v předešlý stav.
6. Předseda Úřadu zdůraznil, že pokud jde o placení udržovacích poplatků za evropský patent, ustanovení § 6 zákona č. 173/2002 Sb. jednoznačně stanovuje datum, od něhož se platí poplatek za jednotlivá roční období trvání platnosti evropského patentu. Tímto datem je dle předsedy Úřadu den podání evropské patentové přihlášky s účinky pro Českou republiku, v dané věci den 11. 11. 2010. Lhůtu pro zaplacení poplatku za udržování patentů v platnosti, jak je v uvedeném zákoně jasně stanoveno, nelze dle předsedy Úřadu prominout (a nelze ani povolit posečkání s jeho zaplacením či zaplacení ve splátkách), a to přesto, že ve smyslu ustanovení § 6 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb. je udržovací poplatek za evropský patent splatný bez vyměření nejpozději dnem, ve kterém uplyne předchozí roční období.
7. Předseda Úřadu doplnil, že na zmírnění takto striktního režimu platby udržovacích poplatků zákonodárce poskytuje majitelům patentů namísto prominutí zmeškané lhůty jinou alternativu, a to ustanovením § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb., jež majiteli umožňuje, nebyl-li udržovací poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě, uhradit jej dodatečně ve lhůtě 6 měsíců od jeho splatnosti, a to včetně penále ve výši splatného udržovacího poplatku. I tato dodatečná lhůta pro zaplacení poplatku za 10. rok platnosti předmětného Patentu však podle předsedy Úřadu uběhla v dané věci dne 11. 5. 2020 marně.

8. K poukazu žalobce na mimořádnou situaci spojenou s karanténními opatřeními proti šíření koronavirové nákazy COVID 19 předseda Úřadu uvedl, že „*vzal okolnosti spojené s mimořádnou epidemiologickou situací v Evropě a s vyhlášením nouzového stavu na území České republiky do úvahy*“, přičemž doplnil, že dle stanoviska Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy nelze prominout zmeškání úkonu v případě, že zákon prominutí zmeškání takového úkonu výslovně vylučuje, nebo v případě lhůt, s jejichž uplynutím zákon spojuje určitý následek.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě předeslal, že na podzim roku 2019 se rozhodl omezit počet států, ve kterých je Patent udržován, kdy Česká republika však zůstala mezi státy, ve kterých měl být Patent nadále udržován. Z důvodu lidské chyby nedošlo podle žalobce k předání příslušné správné instrukce anuitní společnosti, která pro žalobce zajišťuje hrazení udržovacích poplatků, a tato anuitní společnost vyřadila Českou republiku z provádění obnov patentu. Z tohoto důvodu nedošlo podle žalobce ke včasnému zaplacení poplatku za 10. rok udržování Patentu v platnosti. Žalobce doplnil, že v důsledku nastalé zmatečné situace s koronavirem počátkem roku 2020 nebyla chyba objevena v následujících měsících, kdy by bylo možné požádat o prodloužení platnosti v prodloužené lhůtě. Žalobce tak zánik Patentu v České republice z důvodu neuhrazení 10. udržovacího poplatku, k němuž došlo ke dni 11. 11. 2019 (s publikací ke dni 27. 5. 2020), zjistil až dne 14. 7. 2020 v návaznosti na informaci o tom, že obdobně zanikl patent v Lotyšsku, ze dne 4. 6. 2020.
10. Žalobce rekapituloval, že dne 28. 7. 2020 požádal žalovaného o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení poplatku za udržování Patentu v platnosti a o navrácení v předešlý stav (dále též „**Žádost**“). Prvostupňovým rozhodnutím však nebylo Žádosti vyhověno. Úřad podle žalobce uvedl, že podle § 37 odst. 3 daňového řádu, použitelného na základě § 11 odst. 2 zákona č. 173/2002 Sb., musí být žádost podána do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty. Současně Úřad podle žalobce konstatoval, že podle § 11 odst. 1 písm. a) tohoto zákona platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, nelze u udržovacího poplatku prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení, přičemž ze stanoviska Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu vyhlášeného v souvislosti s prokázaným výskytem koronaviru na území České republiky vyplývá, že prominout zmeškání úkonu nelze v případě, že zákon prominutí takového úkonu výslovně vylučuje.
11. Žalobce poznamenal, že v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí (jeho doplnění – pozn. soudu) upřesnil, že o zániku patentu v České republice z důvodu neuhrazení poplatku se dozvěděl až dne 14. 7. 2020, z čehož je zřejmé, že i v případě aplikace 15 denní lhůty pro podání žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav byla Žádost podána včas. Současně v (doplnění) odvolání uvedl, že lhůtu pro podání žádosti je namístě určit jako dvouměsíční podle § 65 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 527/1990 Sb.**“) použitelného podle § 1 odst. 1 zákona č. 173/2002 Sb. Posléze reprodukoval závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, jež soud sumarizoval výše v části II. tohoto rozsudku.
12. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zopakoval, že svou žádost opřel o § 37 odst. 1 a 2 daňového řádu, použitelného na základě § 11 odst. 2 zákona č. 173/2002 Sb. Konstatoval, že Prvostupňové

rozhodnutí „bylo postaveno na úvaze o opožděném podání žádosti podle § 37 odst. 3 daňového řádu, neboť lhůtu pro její podání hodnotil žalovaný jako 15 denní (oproti dvouměsíční) plynoucí od 4. 6. 2020 (oproti 14. 7. 2020, kdy se žalobce skutečně o zániku platnosti patentu dozvěděl)“. Oproti tomu Napadené rozhodnutí podle žalobce ustanovení § 37 daňového řádu vůbec neaplikuje, respektive z něj nelze seznat, jakou právní úpravu předseda Úřadu aplikoval. Z jeho odůvodnění se sice dle žalobce podává, že za prostředek zmírnění tvrdosti zákona pokládá § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb., toto ustanovení však podle žalobce nevylučuje použití § 37 daňového řádu, jak ostatně plyne z jeho použití žalovaným v případě rozhodování o žádosti v prvním stupni. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť „neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, pokud jde o naplnění podmínek navrácení lhůty v předešlý stav, a ve vztahu k výroku rozhodnutí nejsou důvody uváděné předsedou jednoznačné, jestliže žalovaný v prvním stupni aplikoval § 37 odst. 3 daňového řádu, zatímco předseda žalovaného § 37 daňového řádu neaplikoval, avšak tento svůj postup nijak neobjasnil“.

13. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce namítl, že lhůtu pro podání žádosti je třeba určit jako dvouměsíční podle § 65 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., neboť § 1 odst. 1 zákona č. 173/2002 Sb. na něj výslovně odkazuje. Zákon č. 527/1990 Sb. ve prospěch majitelů patentů odchylně od daňového řádu umožňuje žádat o navrácení lhůty v předešlý stav ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy pominula překážka zmeškání. Touto odvolací argumentací se předseda Úřadu podle žalobce vůbec nezabýval. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí se dle žalobce podává, že délku lhůty pro podání žádosti měl předseda Úřadu za nerozhodnou, protože pochybení zaměstnance žalobce podle něj nelze (bez ohledu na to, kdy se o něm žalobce dozvěděl) v obecné rovině pokládat za vážný a objektivní důvod k prominutí zmeškání zákonné lhůty a navrácení věci v předešlý stav.
14. Žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že pojem „závažný důvod“ použitý v § 37 odst. 2 daňového řádu, resp. předsedou Úřadu uváděný pojem „vážný a objektivní důvod“, je neurčitým právním pojmem. S poukazem na judikatorní východiska týkající se interpretace neurčitého právního pojmu konstatoval, že Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v něm předseda Úřadu pominul argumentaci žalobce přednesenou v odvolání, a namísto jejího vypořádání do svého rozhodnutí obsáhl úvahu o nenaplnění pojmu „vážný a objektivní důvod“, aniž by alespoň rámcově obsah a význam tohoto pojmu objasnil a tento vyložil. Napadené rozhodnutí tak dle žalobce neumožňuje přezkoumat, zda je interpretace uvedeného pojmu ze strany předsedy Úřadu v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout, a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu.
15. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce poukazoval na doporučující, tedy nezávazný charakter předsedou Úřadu odkazovaného stanoviska Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy. Současně uvedl, že teze o nemožnosti prominout zmeškání úkonu v případě, že zákon jeho prominutí výslovně vylučuje, je ve stanovisku vztažena k § 41 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), nikoliv k možnosti žádat o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu. Stejně tak teze, že se prominutí lhůt neuplatní u lhůt propadného charakteru nebo lhůt, s jejichž uplynutím zákon spojuje určitý následek, se dle žalobce váže k § 41 odst. 5 správního řádu. Žalobce přitom namítl, že za ministerstvem předpokládanou výjimku lze považovat § 37 daňového řádu.

16. Námitkami soustředěnými pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce konečně namítal, že jeho Žádosti mělo být vyhověno, a to vzhledem k tomu, že v odvolacím řízení byla vyjasněna včasnost jejího podání, která měla především být posuzována hlediskem dodržení dvouměsíční lhůty podle § 65 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb., a byly naplněny podmínky navrácení v předešlý stav podle § 37 odst. 2 daňového řádu. Poukazoval na to, že od počátku roku 2020 došlo k postupné prakticky úplné paralyzaci obvyklého života v důsledku pandemie koronaviru, což mělo za následek zásadní oslabení běžných kontrolních mechanismů žalobce, když mnoho jeho zaměstnanců pracovalo z domova. V důsledku těchto okolností nebyla chyba objevena v měsících, kdy bylo možno žádat o prodloužení platnosti patentu v náhradní prodloužené lhůtě podle § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb. Tato lhůta žalobci uplynula dne 11. 5. 2020, kdy byl ještě na území České republiky stále vyhlášen nouzový stav, přičemž k publikaci informace, že Patent žalobci zanikl, došlo dne 27. 5. 2020, tedy pouhých 10 dní po ukončení nouzového stavu. Podání Žádosti ze strany žalobce je proto třeba dle jeho přesvědčení považovat za bezprostřední a důvody zmeškání zaplacení poplatku za závažné. Dle žalobce *„při posuzování důvodnosti žádosti je bezpochyby třeba posuzovat skutkové okolnosti každého případu v jejich komplexu a nelze proto paušálně a lakonicky, jak to učinil předseda žalovaného, odmítnout spatřovat závažný důvod v pochybení zaměstnance dotčeného subjektu“*, a to i s odkazem na žalobcem připomínané doktrinální závěry. Použití tohoto ustanovení není dle žalobce vyloučeno tam, kde je počáteční příčinou promeškání lhůty lidská chyba. Žalobce měl za to, že skutkovou situaci v posuzované věci je třeba vnímat jako závažný důvod ve smyslu § 37 odst. 2 daňového řádu.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 4. 2021 k námitkám uvedeným pod **prvním žalobním bodem** odmítl, že by z Napadeného rozhodnutí nebylo možno seznat, na základě jakých důvodů nebylo žádosti žalobce vyhověno, a proč bylo třeba odvolání žalobce zamítnout a Prvostupňové rozhodnutí potvrdit. Žalovaný opřel svůj závěr o ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb., které u udržovacího poplatku výslovně vylučuje prominutí zmeškání lhůty k jeho zaplacení, přičemž tato úprava je ve vztahu k udržovacím poplatkům úpravou speciální, mající přednost před úpravou stanovenou v zákoně č. 527/1990 Sb. a v daňovém řádu. Z tohoto důvodu nelze dle žalovaného na posuzovaný případ aplikovat úpravu navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu s poukazem na § 11 odst. 2 zvláštního zákona. Ustanovení, o která se Napadené rozhodnutí opírá, jsou podle žalovaného přehledně uvedena na straně 3 a 4 Napadeného rozhodnutí, přičemž dále je podrobně odůvodněno, na základě jakých okolností předseda Úřadu k závěru o nevyhovění žádosti žalobkyně dospěl, a jak se vypořádal s odvolacími námitkami. Předseda Úřadu podle žalovaného v Napadeném rozhodnutí na straně 5 v pátém odstavci jednoznačně uvedl, že *„Lhůtu pro zaplacení poplatku za udržování patentů v platnosti, jak je v uvedeném zákoně (tj. zákoně o udržovacích poplatcích - pozn. žalovaného) jasně uvedeno, nelze prominout (a nelze ani povolit posečkání s jeho zaplacením či zaplacení ve splátkách), a to přesto, že ve smyslu ustanovení § 6 odst. 4 udržovací poplatek za evropský patent je splatný bez vyměření nejpozději dnem, ve kterém uplyne předchozí roční období“*. Ke zmírnění takto nastaveného režimu slouží namísto prominutí zmeškání lhůty úprava uvedená v § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb.; ani tuto možnost však žalobce podle žalovaného nevyužil, jak vyplývá z Napadeného rozhodnutí. I Prvostupňové rozhodnutí se pak podle žalovaného opírá o závěr, že prominout zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku nelze, neboť to zákon výslovně vylučuje.

18. K námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem** žalovaný konstatoval, že aplikace § 65 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. upravujícího institut prominutí zmeškání lhůty včetně dvouměsíční lhůty od pominutí překážky, kdy je možno o prominutí žádat, není s poukazem na § 1 odst. 1 zákona č. 173/2002 Sb. na místě vzhledem k tomu, že zákon č. 173/2002 Sb. obsahuje vlastní speciální úpravu, kterou se prominutí zmeškání lhůty vylučuje. Z toho důvodu je otázka, zda byl žalobce jako majitel patentu obeznámen s negativními důsledky dne 4. 6. 2020, nebo 14. 7. 2020, bezpředmětná. Uvedl, že Napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť je řádně a logicky odůvodněno a opřeno o příslušná zákonná rozhodnutí. Odvolací argumentací žalobce se žalovaný zabýval; jak je však uvedeno výše a vyplývá z Napadeného rozhodnutí, otázka, zda byl žalobce jako majitel patentu obeznámen s negativními důsledky dne 4. 6. 2020, nebo 14. 7. 2020, je pro posouzení věci bezpředmětná. Ani v případě, že by datum zjištění dopadu zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku nějaký význam mělo a právní úprava prominutí zmeškání lhůty u udržovacího poplatku umožňovala, nebylo by pak podle žalovaného možno důvod spočívající v pochybení zaměstnance hodnotit jako vážný a objektivní důvod, jak v obecné rovině uvedl předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí. Pochybení zaměstnance žalobce postrádá podle žalovaného objektivní povahu danou nezaviněným jednáním, nezávislým na vůli žadatele/žalobce. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 10 Ca 369/2006.
19. Za důvodné žalovaný nepovažoval ani námitky uplatněné pod **třetím žalobním bodem**. Poznamenal, že si žalobce protiřečí, když aplikaci uvedeného stanoviska napadá a vzápětí se jí sám dovolává. Ze stanoviska Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu (ve vztahu k posuzovanému případu vyhlášeného usnesením vlády ze dne 12. března 2020 č. 194) podle žalovaného vyplývá, že trvání nouzového stavu může být při individuálním zhodnocení případu důvodem pro prominutí zmeškání úkonu. To však neplatí, pokud zákon prominutí zmeškání úkonu výslovně vylučuje. Jakkoli lze s žalobcem souhlasit v tom, že uvedené stanovisko dopadá na správní řízení, pravidlo, že pokud je prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu zákonem výslovně vyloučeno, není možné o důvodech zmeškání vůbec uvažovat, platí podle žalovaného obecně a vyplývá z logického výkladu. V daném případě je taková výlučka obsažena v ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 173/2002 Sb. Předseda Úřadu si byl podle žalovaného vědom mimořádné situace spojené s epidemií koronaviru a vyhlášením nouzového stavu; z důvodu výslovné výluky v zákoně však zmeškání zaplacení udržovacího poplatku nemohl prominout, a musel proto vyloučit i aplikaci § 37 daňového řádu. Poukaz žalobce na komentářovou literaturu k výkladu závažného důvodu dle § 37 odst. 2 daňového řádu je s ohledem na výše uvedené podle žalovaného bezpředmětný.
20. K námitkám vzneseným pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalovaný uvedl, že argumentace žalobce ohledně aplikace § 37 odst. 2 daňového řádu při dodržení lhůty dle § 65 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. popírá existenci speciální úpravy v zákoně č. 173/2002 Sb., která výslovně vylučuje prominutí zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku. Ani existence nouzového opatření, jež navíc neprobíhalo v době, kdy došlo k prvotnímu pochybení majícímu za následek zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku, nemohla podle žalovaného zvrátit závěr o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku za udržování zaniklého patentu v platnosti. Nad rámec uvedeného žalovaný konstatoval, že ze strany Úřadu byly zástupkyni žalobce postupně odeslány na její emailovou adresu dva upozorňovací dopisy; první email ze dne 2. 10. 2019 upozorňoval na blížící se konec platnosti patentu, druhý ze dne 2. 4. 2020 odeslaný v době,

kdy předmětný patent byl v tzv. poshověcí lhůtě, pak následně upozorňoval na to, že ještě nebyl zaplacen další udržovací poplatek. I přes tato upozornění však ve stanovených lhůtách k zaplacení udržovacího poplatku nedošlo.

21. Žalobce v replice ze dne 4. 6. 2021 setrval na své žalobní argumentaci. Trval na tom, že z Napadeného rozhodnutí se nepodává, že by důvodem rozhodnutí předsedy Úřadu byla skutečnost, že § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. zcela vylučuje aplikaci § 37 daňového řádu na posuzovaný případ. Prvostupňové rozhodnutí bylo přitom podle žalobce postaveno na úvaze o opožděném podání žádosti podle § 37 odst. 3 daňového řádu. Napadené rozhodnutí se však podle žalobce ustanovení § 37 daňového řádu vůbec nedovolává, neboť dle žalobce neuvádí, jakou právní úpravu předseda Úřadu na věc aplikoval. Žalobce odmítl, že by se Prvostupňové rozhodnutí opíralo o právní závěr, že aplikace § 37 daňového řádu není možná, neboť to zákon č. 173/2002 Sb. výslovně vylučuje. Žalovaný podle žalobce v Prvostupňovém rozhodnutí § 37 daňového řádu aplikoval. Žalobce uvedl, že zjevné rozpory v odůvodnění obou rozhodnutí, které žalovaný nyní ve svém vyjádření zcela dezinterpretuje, ukazují na nesrozumitelnost postoje předsedy Úřadu ve správním řízení, a tudíž na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Žalobce se rovněž vymezil proti závěru žalovaného, že pochybení zaměstnance postrádá objektivní povahu danou nezaviněným jednáním, nezávislým na jeho vůli. Žalovaný podle žalobce přehlíží, že k odhalení a napravení chyby pracovníka nedošlo v důsledku nastalé zmatečné situace související s koronavirem, kdy pochybení nastalo na podzim 2019. Podle žalobce v tomto případě neplatí premisa, o níž se mimo jiné opírá žalovaný citovaný rozsudek Městského soudu v Praze. Žalobce doplnil, že lhůta podle § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb. reálnou příležitost k nápravě vzniklého stavu neskýtala.

V. Jednání

22. Při jednání konaném dne 14. 6. 2021 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a dříve uplatněné argumentaci. Žalobce poukazoval na odlišnost institutu poshověcí lhůty a zdůraznil, že ztráta patentových nároků může být důsledkem toliko vědomého rozhodnutí vlastníka patentu.
23. Soud při jednání provedl k důkazu žalovanou předložené dopisy ze dne 2. 10. 2019 a ze dne 2. 4. 2020 upozorňující žalobkyni na blížící se konec platnosti patentu, resp. na to, že nebyl zaplacen další udržovací poplatek.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
25. Soud předesílá, že žalobce svou žalobou brojí proti rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav podané v režimu § 37 daňového řádu. Soud proto úvodem zkoumal, zda jsou ve věci dány všechny podmínky řízení, resp. zda se nejedná v posuzované věci o žalobu proti rozhodnutí, jež je z přezkoumání správním soudem v řízení vedeném podle § 65 a násl. s. ř. s. vyloučeno.

26. K tomu je třeba připomenout, že podle § 70 písm. b) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.
27. Znaky rozhodnutí předběžné povahy vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 27. 10. 2009, čj. 2 Afs 186/2006 - 54, č. 1982/2010 Sb. NSS, dle něhož *„o rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výlučka podle § 70 písm. b) s. ř. s. se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné“*.
28. V nedávných rozsudcích ze dne 16. 12. 2020, čj. 6 Afs 163/2020 - 29, a ze dne 22. 2. 2021, čj. 6 Afs 246/2020 - 27, Nejvyšší správní soud poukázal na setrvalou judikaturu, dle které rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty podle § 41 správního řádu, je rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. (rozsudky ze dne 31. 7. 2008, čj. 9 As 88/2007 - 49, č. 1881/2009 Sb. NSS, ze dne 30. 9. 2010, čj. 4 Ads 103/2010 - 73, ze dne 10. 12. 2009, čj. 9 As 48/2009 - 105, či ze dne 18. 12. 2016, čj. 4 Azs 11/2016 - 22). Rovněž připomněl, že v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, čj. 5 Afs 136/2016 - 36, dospěl k závěru, že institut navrácení lhůty podle § 37 daňového řádu se podobá prominutí zmeškání lhůty podle správního řádu, a tedy i rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žádosti daňového subjektu o navrácení lhůty v předešlý stav, je vyloučeno ze soudního přezkumu. Z naposledy uvedeného rozsudku vyplývá, že *„konečné důsledky představující zásah do právní sféry stěžovatele ve smyslu § 65 s. ř. s. by konstituovaly až výroky rozhodnutí o jeho případných odvoláních proti rozhodnutím správce daně o zamítnutí odvolání proti dodatečným platebním výměrům a zastavení odvolacích řízení. Ve vztahu k těmto konečným rozhodnutím by z povahy věci byla rozhodnutí o žádosti stěžovatele o navrácení odvolací lhůty předběžné povahy. Případná pro stěžovatele negativní konečná rozhodnutí by posléze mohl stěžovatel napadnout žalobou (žalobami) u správního soudu“*. Jak uvedl kasační soud ve shora připomínaných rozsudcích čj. 6 Afs 163/2020 - 29 a čj. 6 Afs 246/2020 - 27, k totožnému závěru dospěly též jiné senáty téhož soudu již v rozsudcích ze dne 18. 10. 2019, čj. 4 Afs 244/2019 - 85, nebo ze dne 13. 5. 2020, čj. 1 Afs 420/2019 - 33.
29. Veden výše popsányi judikatorními východisky, s nimiž soud v obecné rovině souzní a neshledává důvodů se od nich odchylovat, musel soud uvážít, zda specifika nyní posuzované věci odůvodňují závěr o tom, že rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti podle § 37 daňového řádu na nyní rozhodném skutkovém a právním půdorysu není rozhodnutím předběžné povahy a nemůže být tedy vyloučeno ze soudního přezkumu.
30. Městský soud v Praze přitom považoval za klíčové, že v posuzované věci na rozdíl od případů řešených výše připomenutými rozsudky nepřichází v úvahu jiné navazující rozhodnutí, jímž by byly vyvolány důsledky představující zásah do právní sféry žalobce ve smyslu § 65 s. ř. s. Ve vztahu k této zamítnuté žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav nutně neexistuje jiné, na zamítnutí žádosti bezprostředně navazující rozhodnutí, které by posléze mohl žalobce napadnout žalobou u správního soudu a ve vztahu k němuž by tak bylo rozhodnutí o Žádosti žalobce předběžné povahy.
31. Se zřetelem ke specifikům nyní posuzované věci tak soud uzavírá, že Napadené rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu, jímž nebylo

vyhověno Žádosti žalobce o navrácení lhůty k zaplacení poplatku za udržování Patentu v platnosti v předešlý stav, není rozhodnutím předběžné povahy, a proto je nelze vyloučit ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s. ř. s. Se zřetelem k tomu, že soud neměl i s přihlédnutím k právnímu názoru vyjádřenému ve shora odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, čj. 5 Afs 136/2016 - 36, žádné pochybnosti o tom, že Napadené rozhodnutí je svým charakterem a se zřetelem k důsledkům, jež pro žalobce představuje, rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., přistoupil k věcnému posouzení žalobní argumentace.

32. Soud připomíná, že podle ustanovení § 35g odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. je majitel povinen za udržování evropského patentu v platnosti platit poplatky podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem se rozumí zákon č. 173/2002 Sb.
33. Z ustanovení § 22 písm. b) zákona č. 527/1990 Sb. se podává, že patent zanikne, jestliže majitel patentu nezaplatí ve stanovené lhůtě příslušné poplatky za udržování patentu v platnosti.
34. Podle ustanovení § 6 zákona č. 173/2002 Sb. se udržovací poplatky za evropský patent platí za jednotlivá roční období trvání platnosti evropského patentu počínaje dnem podání evropské patentové přihlášky s účinky pro Českou republiku. Podle odstavce 4 tohoto ustanovení je udržovací poplatek za evropský patent za následující roční období splatný bez vyměření nejpozději dnem, ve kterém uplyne předchozí roční období.
35. Z ustanovení § 8 odst. 4 věty první tohoto zákona pak vyplývá, že nebyl-li udržovací poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě nebo má-li se za to, že nebyl zaplacen podle odstavce 2, může jej poplatník uhradit dodatečně ve lhůtě 6 měsíců ode dne jeho splatnosti.
36. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, nelze u udržovacího poplatku prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení.
37. Z odstavce 2 uvedeného ustanovení se pak podává, že není-li tímto zákonem stanoveno jinak, platí pro řízení ve věcech udržovacích poplatků ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího správu daní a poplatků, jímž je daňový řád.
38. Podle § 37 odst. 1 daňového řádu *„osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna požádat správce daně o navrácení lhůty v předešlý stav“*.
39. Z odstavce 2 tohoto ustanovení se podává, že *„správce daně povolí ze závažného důvodu navrácení lhůty stanovené daňovým zákonem nebo správcem daně v předešlý stav, pokud před podáním žádosti lhůta již uplynula, a nově stanoví den jejího uplynutí“*.
40. Žádost o navrácení lhůty v předešlý stav musí být podle § 37 odst. 3 daňového řádu *„podána do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty“*.
41. Podle odstavce 4 uvedeného ustanovení platí, že *„navrácení lhůty v předešlý stav nelze povolit, pokud od posledního dne zmeškané lhůty uplynul více než 1 rok, nebo pokud jde o lhůtu*
 - a) *pro stanovení daně,*
 - b) *pro placení daně, nebo*
 - c) *pro podání řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení“*.
42. Žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal, že je Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť z něj nelze seznat, jakou právní úpravu předseda Úřadu aplikoval, resp. z jakých důvodů na rozdíl od Úřadu neaplikoval

ustanovení § 37 daňového řádu. V této souvislosti mj. tvrdil, že Prvostupňové rozhodnutí „bylo postaveno na úvaze o opožděném podání žádosti podle § 37 odst. 3 daňového řádu, neboť lhůtu pro její podání hodnotil žalovaný jako 15 denní (oproti dvouměsíční) plynoucí od 4. 6. 2020 (oproti 14. 7. 2020, kdy se žalobce skutečně o zániku platnosti patentu dozvěděl)“. Oproti tomu Napadené rozhodnutí podle žalobce ustanovení § 37 daňového řádu vůbec neaplikuje, a to přesto, že předsedou Úřadu odkazovaný prostředek zmírnění tvrdosti předpokládaný v § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb. použití § 37 daňového řádu nevylučuje, jak dle žalobce plyne z Prvostupňového rozhodnutí.

43. Mezi účastníky nejsou sporné skutkové okolnosti posuzované věci. Lze proto toliko stručně shrnout, že žalobce se dne 28. 7. 2020 Žádostí opřenou o § 37 odst. 2 daňového řádu obrátil na žalovaného s žádostí o navrácení lhůty k zaplacení poplatku za udržování Patentu v platnosti v předešlý stav. V odůvodnění Žádosti přitom popsal, že se na podzim roku 2019 rozhodl omezit počet států, ve kterých je Patent udržován, kdy Česká republika však zůstala mezi státy, ve kterých měl být Patent nadále udržován. Z důvodu lidské chyby nedošlo podle žalobce k předání příslušné správné instrukce anuitní společnosti, která pro žalobce zajišťuje hrazení udržovacích poplatků, a tato anuitní společnost vyřadila Českou republiku z provádění obnov patentu. Z tohoto důvodu nedošlo podle žalobce ke včasnému zaplacení poplatku za 10. rok udržování Patentu v platnosti, a tudíž došlo k zániku Patentu v České republice z důvodu neuhrazení 10. udržovacího poplatku a zprostředkovaně i žalobcem označeného dodatkového osvědčení. Žalobce doplnil, že v důsledku nastalé zmatečné situace s koronavirem počátkem roku 2020 nebyla chyba objevena v následujících měsících, kdy by bylo možné požádat o prodloužení platnosti v prodloužené lhůtě. Žalobce považoval uvedené okolnosti za závažný důvod opodstatňující navrácení lhůty v předešlý stav. V Žádosti přitom žalobce poznamenal, že se o zániku Patentu dozvěděl dne 4. 6. 2020.
44. Žalovaný ve stručném odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, jímž podané Žádosti nevyhověl, reprodukoval právní úpravu vyplývající z § 6 odst. 1, § 8 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. a) a odstavce 2 zákona č. 173/2002 Sb. Kromě toho poukázal na to, že Žádost byla podána po lhůtě uvedené v § 37 odst. 3 daňového řádu. Uzavřel, že „rovněž ze stanoviska Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu vyhlášeného v souvislosti s prokázaným výskytem koronaviru na území České republiky vyplývá, že prominout zmeškání úkonu nelze v případě, že zákon prominutí takového úkonu výslovně vylučuje, jak výše uvedeno“.
45. Žalobce posléze v doplnění odvolání vyložil důvody, pro které měl za to, že se o zániku patentu v České republice z důvodu neuhrazení poplatku dozvěděl až dne 14. 7. 2020, z čehož dovozoval, že i v případě aplikace 15 denní lhůty pro podání žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav byla tato žádost podána včas. Současně namítal, že lhůtu pro podání žádosti je namístě určit jako dvouměsíční podle § 65 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. použitelného podle § 1 odst. 1 zákona č. 173/2002 Sb.
46. Závěry předsedy Úřadu vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou rekapitulovány výše v části II. tohoto rozsudku.
47. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS ze dne 21. 12.

2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

48. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
49. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí v tvrzené nesrozumitelnosti záležející dle žalobních tvrzení v tom, že z něj nelze seznat, jakou právní úpravu předseda Úřadu aplikoval, resp. z jakých důvodů na rozdíl od Úřadu neaplikoval ustanovení § 37 daňového řádu.
50. Soud s poukazem na shora uvedené zdůrazňuje, že již Prvostupňové rozhodnutí žalovaný v jeho odůvodnění opřel o argument, že podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. nelze u udržovacího poplatku prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení (nestanoví-li tento zákon jinak), přičemž v této souvislosti nad rámec uvedeného doplnil, že tento závěr podporuje rovněž obsah jím odkazovaného stanoviska Ministerstva vnitra, dle něhož prominout zmeškání úkonu nelze v případě, že zákon prominutí takového úkonu výslovně vylučuje. Přestože žalovaný v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí současně zmínil, že Žádost byla se zřetelem k žalobcem v Žádosti uvedeným skutečností podána po lhůtě stanovené v § 37 odst. 3 daňového řádu ve spojení s § 11 odst. 2 zákona č. 173/2002 Sb., je ze závěrů žalovaného současně zcela zjevné, že žalovaný podané Žádosti nevyhověl již proto, že zvláštní zákon, v tomto případě § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb., prominutí zmeškání lhůty v daném případě vylučuje.
51. Prvostupňové rozhodnutí tedy nebylo postaveno, jak žalobce v podané žalobě poznamenává, (toliko) na úvaze o opožděném podání žádosti podle § 37 odst. 3 daňového

řádu; žalovaný naopak v souladu s dříve uvedeným především zřetelně vyjádřil právní názor, podle něhož je prominutí zmeškání lhůty, resp. navrácení lhůty v předešlý stav, v daném případě zvláštním zákonem vyloučeno. Žalobce přitom v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, resp. jeho doplnění, proti této části závěrů žalovaného nebrojil a omezil se na shora reprodukované námitky týkající se běhu subjektivní lhůty pro podání žádosti podle § 37 daňového řádu.

52. Žalobce se přitom mylí, pokud dovozuje, že z Napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakou právní úpravu předseda Úřadu ve věci Žádosti aplikoval, resp. z jakých důvodů na věc neaplikoval ustanovení § 37 daňového řádu.
53. Právě naopak, předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí jednoznačně uzavřel, že lhůtu pro zaplacení poplatku za udržování patentů v platnosti nelze, jak je dle předsedy Úřadu v zákoně č. 173/2002 Sb. „jasně stanoveno“, prominout a nelze ani povolit posečkání s jeho zaplacením či zaplacení ve splátkách. Z uvedeného závěru uvedeného na str. 5 Napadeného rozhodnutí je evidentní, že předseda Úřadu zcela srozumitelně vyložil důvody, pro které nebylo možno postup předvídaný (jinak obecně aplikovatelným) ustanovením § 37 daňového řádu v posuzované věci aplikovat. Jinak řečeno, v posuzované věci není situace taková, že by předseda Úřadu, slovy žalobce, neaplikoval ustanovení § 37 daňového řádu a nebylo by zjevné, proč tak neučinil, právě naopak – Napadené rozhodnutí stojí zcela zjevně na závěru o tom, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. vylučovalo možnost vyhovění žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu. Současně předseda Úřadu podle přesvědčení soudu dostatečně ozřejmil, že v posuzované věci nebylo na místě použít ani jiné ustanovení, které majitelům patentů namísto prominutí zmeškané lhůty zmírňuje striktní režim platby udržovacích poplatků, tedy ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb. umožňující uhrazení poplatku v dodatečné lhůtě 6 měsíců od jeho splatnosti, a to včetně penále ve výši splatného udržovacího poplatku.
54. Žalobní námitky soustředěné žalobcem pod prvním žalobním bodem se tedy zcela míjí se závěry vyslovenými žalovaným v odůvodnění Prvostupňového i Napadeného rozhodnutí. Přestože žalobce nečinil závěry dovozené Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí z § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. spornými, předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela správně nad rámec vypořádání odvolacích námitek aproboval závěry Úřadu a uzavřel, že naposledy uvedené ustanovení v posuzované věci vylučovalo, aby bylo Žádosti žalobce opřené o § 37 daňového řádu vyhověno. Napadené rozhodnutí tedy není zatíženo žalobcem tvrzenými vadami.
55. Zbývajícimi žalobními námitkami, soustředěnými pod druhým, třetím a čtvrtým žalobním bodem, pak již žalobce fakticky poukazuje na důvody, pro které je přesvědčen, že jeho Žádosti mělo být podle § 37 daňového řádu vyhověno. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce vznáší námitky k délce subjektivní lhůty pro podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty k provedení úhrady udržovacího poplatku, resp. navrácení této lhůty v předešlý stav, a současně vznáší námitky podporující závěr, že okolnosti posuzované věci odůvodňovaly závěr o naplnění předpokladu existence „závažného důvodu“ (v této souvislosti vznáší i námitku tvrzené nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů záležející ve vypořádání se s těmito otázkami). Pod **třetím žalobním bodem** poukazuje na to, že ani obsah předsedou Úřadu odkazovaného stanoviska Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy nevylučuje možnost žádat o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu. Konečně pod **čtvrtým žalobním bodem**

žalobce znovu vysvětluje, že z jím prezentovaných důvodů mělo být jeho Žádosti podané v režimu § 37 daňového řádu vyhověno.

56. Soud zdůrazňuje, že všechny tyto námitky se svou podstatou zcela mívají se závěry, na nichž v souladu s dříve uvedeným Prvostupňové i Napadené rozhodnutí stojí, tedy, že ustanovení zvláštního zákona [§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb.] vylučuje, aby bylo žádosti o navrácení lhůty pro zaplacení poplatku za udržování patentů v platnosti v předešlý stav podané v režimu § 37 daňového řádu vyhověno. Námitky soustředěné žalobcem pod druhým, třetím i čtvrtým žalobním bodem by mohly být pro posuzovanou věc relevantní a mohly by být způsobilé ovlivnit meritorní rozhodnutí soudu (vyústit v závěr o nezákonnosti Napadeného rozhodnutí) toliko tehdy, pokud by tento klíčový právní názor, o nějž žalovaný nevyhovění Žádosti opírá, v soudním přezkumu neobstál.
57. Soud se tedy primárně musel zaměřit na posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí záležející ve správném právním posouzení otázek souvisejících se vztahem ustanovení § 37 daňového řádu a § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. Dospěl přitom z dále vyložených důvodů k závěru, že Napadenému rozhodnutí není v daném směru čeho vytknout.
58. Žalovaný totiž dle přesvědčení soudu nijak nepochybil, pokud dovodil, že v posuzované věci brání v prominutí zmeškání lhůty (jejímu navrácení v předešlý stav) dle jinak subsidiárně aplikovatelného ustanovení § 37 daňového řádu (srov. shora odkazované ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 173/2002 Sb.) speciální zákonné pravidlo.
59. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, dle něhož v případě lhůty pro úhradu poplatků za udržování patentu v platnosti, jež je majitel patentu povinen platit podle § 35g zákona č. 527/1990 Sb. ve spojení se zákonem č. 173/2002 Sb. za účelem zabránění zániku patentu z důvodu předvídaného v § 22 písm. b) zákona č. 527/1990 Sb., vylučuje zákonodárce ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. explicitně možnost prominutí jejího zmeškání.
60. Pravidlo vyplývající z naposledy uvedeného ustanovení je dle přesvědčení soudu zcela jednoznačné a nepřipouští jiný, pro žalobce příznivější alternativní výklad. Žalobce ostatně v podané žalobě stejně jako předtím v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, resp. v jeho doplnění, s tímto klíčovým právním názorem nepolemizuje a nepředestírá žádné důvody, pro které měl být dle jeho stanoviska závěr dovozovaný žalovaným z § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. nesprávný. Ve své argumentaci od těchto závěrů odhlíží. Jakkoli lze mít pro jeho postup v daném směru pochopení, platí, že tím současně značně zužuje prostor pro svůj procesní úspěch.
61. Soud souhlasí s žalovaným, že ustanovení zvláštního zákona, v tomto případě zákona upravujícího právě problematiku poplatků za udržování patentu, který předpokládá, že se na řízení ve věcech těchto udržovacích poplatků použijí ustanovení daňového řádu, mohou upravit speciální pravidlo, v důsledku kterého bude některé z ustanovení subsidiárně použitelného obecného předpisu neaplikovatelné. Tak je tomu právě i v případě ustanovení vylučujícího možnost prominutí zmeškání lhůty k provedení úhrady udržovacího poplatku.
62. Výčet obsažený v § 37 odst. 4 daňového řádu zjevně není výčtem komplexním. Přestože jsou v uvedeném ustanovení vypočteny lhůty, ve vztahu k nimž není možné žádat o navrácení lhůty v předešlý stav, není jistě vyloučeno, že jiné ustanovení daňového řádu, popř. jiného zvláštního právního předpisu, tento výčet dále nerozšíří, jak tomu je např. v §

71 odst. 3 či § 226 odst. 1 daňového řádu. Sám daňový řád tedy v jiných ustanoveních počítá s dalšími případy, kdy nelze prominout zmeškání lhůty, resp. navrátit lhůtu v předešlý stav. Tím spíše pak platí, že prominout nelze ani zmeškání lhůty pro úhradu udržovacího poplatku, ve vztahu k níž zvláštní zákon takové pravidlo výslovně stanoví.

63. Soud plně souhlasí s žalovaným, že relativní přísnost této právní úpravy stanovující striktní podmínky úhrady poplatků za udržování patentů, vycházející z principů patentového práva, je vyvážená ustanovením § 8 odst. 4 zákona č. 173/2002 Sb., které předpokládá, že nebyl-li udržovací poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě nebo má-li se za to, že nebyl zaplacen podle odstavce 2, může jej poplatník uhradit dodatečně ve lhůtě 6 měsíců ode dne jeho splatnosti. Žalobci lze v daném směru v jeho námitkách přisvědčit toliko potud, že uvedené ustanovení ještě samo o sobě nevylučuje aplikaci § 37 daňového řádu; takový závěr však žalovaný v Napadeném rozhodnutí neformuloval. Naopak, jak bylo uvedeno výše, důvodem vylučujícím možnost vyhovění žádosti podané v režimu § 37 daňového řádu je jiné ustanovení zákona č. 173/2002 Sb., které žalobce ve své žalobní obraně účelově opomíjí.
64. Pro úplnost nad rámec nezbytného odůvodnění pak soud podotýká, že ostatně i samotný daňový řád vylučuje aplikovatelnost § 37 na situace mající povahu prodlení s platbou daně. Institut navrácení lhůty v předešlý stav se vztahuje toliko na lhůty určené osobám zúčastněným na správě daní k tomu, aby učinily určité podání, nikoliv na lhůty určené k jiným úkonům, nežli jsou podání, jako např. právě na platby, ve vztahu k nimž připadá v úvahu použití zvláštního institutu posečkání daně.
65. Soud tak uzavírá, že pokud žalovaný v souladu s dříve uvedeným opřel Prvostupňové i Napadené rozhodnutí o závěr, že ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. v posuzované věci vylučovalo možnost vyhovění podané Žádosti, nelze jeho závěrům ničeho vytknout. Námitky vznesené žalobcem pod druhým, třetím a čtvrtým žalobním bodem se s podstatou, na níž jsou závěry žalovaného v předmětném případě založeny, míjí, a jejich posouzení by tak nebylo způsobilé z výše vyložených důvodů na meritorním závěru o zákonnosti Napadeného rozhodnutí a nedůvodnosti podané žaloby ničeho změnit. Ani otázka běhu subjektivní lhůty k podání žádosti, ani podřazení skutkové situace v nyní řešené věci pod rozsah a obsah neurčitého právního pojmu „závažný důvod“, jakož ani případné vady Napadeného rozhodnutí ve vztahu k těmto otázkám, by totiž nemohly závěr o zákonnosti Napadeného rozhodnutí založeného zcela správně na aplikaci § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 173/2002 Sb. zvrátit. Proto soud k jejich věcnému posouzení pro zjevnou nadbytečnost nepřistoupil. Pokud pak jde o námitky akcentující vázanost závěrů obsažených ve stanovisku Ministerstva vnitra, resp. otázku běhu procesních lhůt v době vyhlášeného nouzového stavu ve vztazích upravených správním řádem coby obecným procesním předpisem pro výkon působnosti správních orgánů v oblasti veřejné správy, samotná skutečnost, že žalovaný na podporu svých závěrů (jakkoli svým způsobem nadbytečně) na toto stanovisko poukazoval, nečiní jeho rozhodnutí v daném směru nepřezkoumatelným či nezákonným. Žalovanému je přitom třeba přisvědčit, že přestože se uvedené stanovisko týká otázek upravených správním řádem, pravidlo, že pokud je prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu zákonem výslovně vyloučeno, není možné o důvodech zmeškání vůbec uvažovat, platí obecně a bylo v souladu s výše predestřenými závěry rozhodné i pro meritorní posouzení nyní řešeného případu.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
67. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. června 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu